

uanset at Paragraffen under Punkterne a.—e. indeholder en Opregning af særlige Offentliggørelsesmaader, idet denne Opregning kun tilsigter en Eksemplifikation. Radioudsendelse, som Udvalget opfatter som en ny selvstændig Offentliggørelsesmaade, maa derfor ogsaa omfattes af Reglerne i § 1. Men ganske bortset herfra maa Radiospredning efter Ordlyden af § 1 d. antages at kunne gaa direkte ind under denne Bestemmelses Regler. Denne Fortolkning er senere bekræftet ved en Højesteretsdom af 30. Maj 1930, U. f. R. 1930, pag. 646.

I Henhold til foranstaaende tilraadede Udvalget, at Danmark stemte for Forkastelse af det norske Forslag og for Vedtagelse af det italienske Forslag, som ikke vilde medføre Nødvendigheden af nogen Ændring af den danske Lov, dog saaledes at den danske Delegations Direktiver paa Revisions-Konferencen i Rom gik ud paa, at den, saafremt det italienske Forslag ikke vedtoges, eller hvis der til dette foresloges en Tilføjelse, hvorefter de enkelte Unionslande hvert for sit Vedkommende og med en til det paagældende Land begrænset Virkning kunde tillade, at offentliggjorte litterære og kunstneriske Værker, — om muligt kun Værker, der har været udgivet i mindst et Aar — mod en nærmere fastsat Afgift, men *med Forbehold af den personlige Side af Forfatterrettens Indhold*, kunde udsendes pr. Radio, da stemte for dette Forslag.

De gengivende Kunstners Retsstilling.

Italien og Bernerbureauet samt Østrig fremsatte Forslag om, at der skal indrømmes de Kunstnere, der gengiver litterære eller kunstneriske Værker en selvstændig Beskyttelse mod uhjemlet Spredning af deres Gengivelse gennem Radio.

Udvalget afgav om dette Forslag følgende Udtalelse:

»Det er utvivlsomt, at der ved Gengivelsen af et litterært eller musikalsk Stof kan skabes en Præstation af høj kunstnerisk Værdi, præget af betydelig aandelig og individuel Indsats fra den gengivende Kunstners Side.

Medens en saadan Kunstpræstation ifølge sin Natur ikke i Almindelighed kan eller bør beskyttes mod Efterligning af andre ved senere Gengivelse af det paagældende Værk, har den moderne Teknik fremkaldt Muligheden for en Udnyttelse af selve den øjeblikkelige Præstation fra den gengivende Kunstners Side med hele det umiddelbare og individuelle kunstneriske Præg enten gennem Radio eller fikseret til Grammofonpladen, ved Hjælp af hvilken sidste Præstationen kan gentages, naar det maatte ønskes.

I saadanne Tilfælde er der efter Udvalgets Mening Anledning til Beskyttelse for den gengivende Kunstner mod en Udnyttelse af hans Præstation uden hans Vidende eller mod hans Vilje.

Spørgsmaalet er imidlertid dels saa omfattende og dels saa lidet afklaret, at Udvalget anser det for overvejende betænkeligt at tage endelig Stilling til Optagelse af en Bestemmelse som den foreslaaede i Konventionen.

En Række andre Ændringsforslag til Detail-Regler i Bernerkonventionen var enten af ringe principiel Betydning eller mødte afgjort Modstand paa Konferencen i Rom, saaledes at det vil være uden Betydning at gøre Rede for dem her.

Til det paa Konferencen meget fremherskende Spørgsmaal om Forfatternes og Kunstnernes »droit moral«, den i egentligste Forstand personlige Side af Autors Ret, hans Ret til, at hans Navn knyttes til Værket og hans Ret til til ethvert Tidspunkt at modsætte sig Forvanskninger, der vil kunne skade hans Ære og Anseelse, forelaa der ikke inden Konferencen bestemt formulerede Forslag, hvorfor Udvalget ikke havde Lejlighed til at tage Stilling dertil.